

Energetický systém pod tlakem

Celosvětovému energetickému systému hrozí, že zklame naděje a očekávání, které jsou do něj vkládány. Nepokoje v oblastech Blízkého východu, který nadále zůstává jediným velkým zdrojem levné ropy, jsou prakticky největší od ropné krize v 70. letech. Konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou znovu rozdmýchal obavy o ropnou bezpečnost. Jaderná energie, která v některých státech hraje v oblasti energetické bezpečnosti strategickou roli (a kterou se toto vydání *Světového energetického výhledu 2014 [WEO-2014]* zabývalo hloubky), má nejistou budoucnost. Elektrická energie zůstává pro mnoho lidí nedostupná, včetně dvou třetin obyvatel subsaharské Afriky (v části zaměřené na regionální problematiku se *WEO-2014* věnuje právě subsaharské Africe). Východiska vyjednávání o klimatu, jež by měla vyvrcholit v roce 2015, nejsou příliš povzbudivá: trvalý nárůst celosvětových emisí skleníkových plynů a dusivé znečištění ovzduší v řadě rychle rostoucích světových měst.

Pokroky v oblastech technologie a účinnosti mohou být určitým důvodem k optimismu, ale ke změně energetických trendů k lepšímu budou nezbytné vytrvalé politické snahy. Známky tlaku by byly mnohem závažnější, nebýt inovací v oblasti účinnosti a trvalých snah o zdokonalení a snížení ceny nově vznikajících energetických technologií, jako je solární fotovoltaika (PV). Celosvětové energetické trendy se mění jen velmi pomalu a obavy o bezpečnost a udržitelnost dodávek energie se samy od sebe nerozplynou. Potřebné jsou kroky dobře informovaných politiků, kapitálových a jiných průmyslových podílů. *WEO-2014*, jehož odhady a analýzy poprvé směřují až do roku 2040, poskytuje vhled, který může pomoci zajistit, aby se energetický systém měnil záměrně, ne pouze v důsledku určitých událostí.

Energie: odpověď na některé naléhavé problémy (a zároveň jejich příčina)

Podle našeho hlavního modelu vývoje se předpokládá, že celosvětová energetická poptávka vzroste do roku 2040 o 37 %, rozvoj rostoucí světové populace a hospodářství však není tak energeticky náročný jako dříve. Podle našeho hlavního modelu vývoje růst celosvětové poptávky výrazně poklesne z více než 2 % ročně během posledních dvaceti let na 1 % ročně po roce 2025; je to důsledkem ceny i dopadů politiky a strukturálního posunu v celosvětovém hospodářství směrem ke službám a oblastem lehčího průmyslu. Celosvětová distribuce energetické poptávky se promění mnohem dramatičtěji: spotřeba energie ve většině Evropy, v Japonsku, Koreji a Severní Americe se v podstatě nezmění, rostoucí spotřeba se soustředí do zbytku Asie (60 % z celosvětového objemu), Afriky, na Blízký východ a do Latinské Ameriky. Přelomem bude počátek 30. let 21. století, kdy se největším spotřebitelem ropy stane Čína, čímž zkrží cestu Spojeným státům, kde spotřeba ropy klesne na nejnižší hodnoty v posledních desetiletích. V tu dobu však už převezmou hlavní roli jakožto motor růstu celosvětové energetické poptávky Indie, jihovýchodní Asie, Blízký východ a subsaharská Afrika.

V roce 2040 se světová skladba dodávek energie rozdělí na čtyři prakticky rovnocenné části: ropa, zemní plyn, uhlí a nízkouhlíkové zdroje. V tomto období nejsou překážkou zdroje, každý z těchto čtyř pilířů však čelí vlastním problémům. Volba politiky a vývoj trhu, které sníží primární energetickou poptávku v roce 2040 na necelé tři čtvrtiny, nestačí na to, aby zastavily nárůst energeticky podmíněných emisí oxidu uhličitého (CO₂), které vzrostou o pětinu. Tím svět nastoupí cestu odpovídající dlouhodobému celosvětovému nárůstu průměrné teploty o 3,6 °C. Mezivládní panel pro změnu klimatu odhaduje, že aby byl tento nárůst teploty omezen na 2 °C, tedy na mezinárodně odsouhlasenou cílovou hodnotu, aby byly odvráceny nejzávažnější a nejrozsáhlejší dopady změny klimatu, svět nesmí od roku 2014 vypustit více než zhruba 1 000 gigatun CO₂. Tohoto objemu bude podle našeho hlavního modelu vývoje dosaženo do roku 2040. Až tato chvíle nastane, emise neklesnou najednou na nulu, proto je jasné, že stanovený cíl 2 °C vyžaduje okamžité kroky, které by energetický systém namířily bezpečnějším směrem. To bude tématem Zvláštní zprávy *WEO*, která má být zveřejněna v polovině roku 2015 před zahájením klíčových jednání OSN o klimatu, která se budou konat v Paříži.

Nárůst obav o energetickou bezpečnost

Krátkodobá vize dobře zásobeného trhu s ropou by neměla odvrátit pozornost od problémů, které souvisejí s energetickou závislostí čím dál více vázanou na poměrně malý okruh producentů. Tendence regionální ropné poptávky jsou poměrně jasné: na každý barel ropy, který se nespotřebuje ve státech OECD, se další dva barely

spotřebují ve státech mimo OECD. Zvýšená spotřeba ropy pro dopravu a petrochemickou produkci zvýší poptávku z 90 milionů barelů za den (mb/d) v roce 2013 na 104 mb/d v roce 2040, a to navzdory tomu, že vysoké ceny a nová politická opatření postupně zbrzdí rychlost růstu celkové spotřeby a povedou ji ke stabilnímu stavu. Aby bylo možné dosáhnout ve 30. letech 21. století předpokládané poptávky, je nutné investovat do těžby ropy a zemního plynu asi 900 miliard dolarů ročně, není ovšem vůbec jisté, jestli budou tyto investice k dispozici – zejména potom, co omezená úroveň americké produkce ropy na počátku 20. let 20. století a její celková produkce nakonec začnou klesat. Složitost a finanční náročnost rozvoje hlubinné těžby ropy v Brazílii, obtížnost zopakovat americkou zkušenost s nedostatkem ropy v přiměřeném měřítku mimo Severní Ameriku, nevyřešené otázky ohledně prognóz růstu produkce kanadských ropných písků, sankce, které omezí ruský přístup k technologiím a na kapitálové trhy a –především – politické a bezpečnostní problémy v Iráku mohou přispět ke schodku v investicích pod požadovanou hranici. Hlavním problémem bude situace na Blízkém východě vzhledem k rostoucí závislosti na této oblasti kvůli stoupající produkci ropy, zejména pro asijské státy, které budou do roku 2040 dovážet dvě třetiny mezinárodně obchodované ropy.

Poptávka po zemním plynu vzroste více než o polovinu, nejrychleji ze všech fosilních paliv, a stále flexibilnější celosvětový obchod se zkapalněným zemním plynem (LNG) nabídne určitou ochranu proti riziku výpadků dodávek.

Hlavními oblastmi, které tlačí celosvětovou poptávku plynu nahoru, jsou Čína a Blízký východ, ale plyn se kolem roku 2030 stane hlavním palivem v rámci skladby zdrojů energií také ve státech OECD za pomoci nových nařízení ve Spojených státech, která omezují emise v oblasti energetiky. Na rozdíl od ropy poroste produkce zemního plynu téměř všude (hlavní výjimkou je Evropa) a nekonvenční zemní plyn bude představovat téměř 60 % celosvětového růstu dodávek. Hlavní nejistotou – mimo Severní Ameriku – bude to, jestli je možné zpřístupnit zemní plyn za ceny, které jsou pro spotřebitele lákavé, a zároveň nabízejí daňové pobídky pro nezbytné finančně náročné investice do dodávek zemního plynu; to je v řadě nově vznikajících trhů ve státech mimo OECD záležitostí vnitrostátní regulace, zvláště v Indii a ve všech státech Blízkého východu, a zároveň problémem mezinárodního obchodu. Potřeby dovozu budou pravděpodobně stoupat napříč větší částí Asie i v Evropě, obavy o bezpečnost budoucích dodávek zemního plynu však budou zčásti zmírněny rostoucím množstvím mezinárodních dodavatelů zemního plynu, téměř ztrojnásobením počtu celosvětových zařízení na zkapalňování zemního plynu a rostoucím podílem LNG, který může být příslušně přeměrován v reakci na krátkodobé potřeby stále více provázaných regionálních trhů.

Zatímco uhlí je dost a jeho dodávky jsou jisté, jeho budoucí využití budou omezovat opatření pro boj se znečištěním a na snížení emisí CO₂. Celosvětová poptávka po uhlí se do roku 2040 zvýší o 15 %, téměř dvě třetiny tohoto nárůstu se však projeví během příštích deseti let. Čínská poptávka po uhlí se stabilizuje jen mírně nad 50 % celosvětové spotřeby, po roce 2030 se pak dále sníží. Poptávka ve státech OECD poklesne, včetně Spojených států, kde spotřeba uhlí pro výrobu elektřiny prudce klesne o více než jednu třetinu. Indie do roku 2020 vystřídá Spojené státy na místě druhého největšího spotřebitele uhlí a brzy na to překoná Čínu jakožto největšího dovozce. Současné nízké ceny uhlí vyvinuly na producenty po celém světě tlak ke snižování nákladů, ale ustupování od vysokonákladové výkonnosti a růstu poptávky pravděpodobně způsobí dostatečně vysoký nárůst ceny, aby přilákal nové investice. Čína, Indie, Indonésie a Austrálie samy o sobě budou do roku 2040 kontrolovat více než 70 % celosvětové produkce uhlí, což podpoří význam Asie na trzích s uhlím. Zavedení vysoce účinných technologií na výrobu energie z uhlí a zachycování a ukládání CO₂ v dlouhodobém horizontu může být prozíravou strategií k zajištění bezproblémového přechodu na nízkouhlíkový energetický systém, která zároveň sníží riziko, že se nevyužije kapacity dřívě, než se vrátí investiční náklady.

Je třeba zvolit správné ceny a politiky, aby bylo možné do skladby zdrojů energie dostat více účinnosti

Energetická účinnost bude klíčovým nástrojem ke zmírnění tlaku na dodávky energie a dokáže také částečně zmírnit konkurenční dopady cenových rozdílů mezi různými regiony. Obnovený politický zájem o účinnost v mnoha státech převládá a odvětví dopravy to pocítí jako první. Vzhledem k tomu, že se na více než tři čtvrtiny celosvětového prodeje automobilů dnes vztahují standardy účinnosti, předpokládá se, že poptávka po dopravě ropy vzroste navzdory více než dvojnásobnému množství automobilů a kamionů na světových silnicích do roku 2040 pouze o čtvrtinu. Nové snahy v oblasti účinnosti budou mít za následek potlačení celkového růstu poptávky po ropě odhadem o 23 mb/d v roce 2040 – větší množství ropy, než kolik v současné době vyprodukuje Saudská Arábie a Rusko dohromady – a opatření zejména ve výrobě energie a v průmyslu brzdí růst poptávky po zemním plynem o 940 miliard

kubických metrů, což je více zemního plynu, než kolik jej v současné době vyprodukuje Severní Amerika. Kromě snížení účtů za dovoz energie a dopadů na životní prostředí mohou opatření v oblasti účinnosti také do jisté míry pomoci řešit problémy, které pociťují některé oblasti závislé na dovozu, totiž že relativně vysoké ceny za zemní plyn a elektřinu by mohly konkurenčně znevýhodnit jejich energeticky náročná průmyslová odvětví. Regionální rozdíly v cenách energie však pravděpodobně přetrvávají a zejména Severní Amerika zůstane poměrně nízkonákladovou oblastí až do roku 2040: předpokládá se dokonce, že průměrná suma za jednotku energie ve Spojených státech ve 20. letech 21. století klesne pod úroveň Číny.

Dotace fosilních paliv dosáhly v roce 2013 celkové výše 550 miliard dolarů – více než čtyřnásobku dotací do obnovitelné energie – a brzdí investice do účinnosti a obnovitelných zdrojů energie. Na Blízkém východě se použije na výrobu elektrické energie téměř 2 mb/d ropy a ropných produktů, zatímco bez dotací by hlavní technologie pro výrobu obnovitelné energie mohly konkurovat naftovým elektrárnám. V Saudské Arábii v současné době trvá asi 16 let, než se prostřednictvím nižších výdajů za pohonné hmoty vrátí dodatečné počáteční náklady na automobil, který má dvojnásobnou palivovou účinnost, než je současný průměr: tato doba návratnosti by se snížila na 3 roky, kdyby benzin nebyl dotovaný. Reformovat energetické dotace není snadné a neexistuje jeden recept na úspěch. Jak ale ukazují naše případové studie v Egyptě, Indonésii a Nigérii, základem je mít jasně stanovené cíle a časové rozvržení reformy, pečlivě posoudit dopady a způsob, jak je (v případě potřeby) lze zmírnit, důsledně konzultovat a dobře komunikovat v průběhu všech fází procesu.

Oblast energetiky povede k transformaci celosvětové energie

Elektrická energie je nejrychleji rostoucí koncovou formou energie, oblast energetiky přesto více než kterákoli jiná přispívá ke snížení podílu fosilních paliv v rámci celosvětové skladby zdrojů energie. Aby bylo možné držet krok s rostoucí energetickou poptávkou, je potřeba vytvořit celkem asi 7 200 gigawattů (GW) kapacity a zároveň nahradit stávající elektrárny, které mají dosloužit do roku 2040 (v současnosti zhruba 40 % celkového počtu). Výrazný nárůst obnovitelných zdrojů energie v mnoha státech zvýší do roku 2040 jejich podíl na celosvětové výrobě elektrické energie na jednu třetinu. Bude zapotřebí odpovídajících cenových signálů, aby bylo možné zajistit včasné investice do nových termálních výrobních kapacit, což je – spolu s investicemi do obnovitelných zdrojů energie – nezbytné k udržení spolehlivosti dodávek elektrické energie. To bude v některých případech vyžadovat reformy trhu nebo určování ceny elektrické energie. Posun směrem ke kapitálově náročnějším technologiím a vysoké ceny fosilních paliv povedou ve většině států světa ke zvýšení nákladů na průměrné dodávky energie a cen pro koncového uživatele. Nicméně zisky v oblasti účinnosti na straně koncového uživatele pomohou snížit podíl příjmů domácností, který se utratí za elektrickou energii.

Technologie pro výrobu obnovitelné energie, klíčový prvek nízkouhlíkového pilíře celosvětových dodávek energie, se za pomoci celosvětových dotací, které v roce 2013 dosáhly 120 miliard dolarů, rychle prosazují. Díky prudkému snížení nákladů a trvalé podpoře se obnovitelným zdrojům energie přičítá téměř polovina přírůstku celkové produkce elektrické energie do roku 2040, zatímco využití biopaliv se více než ztrojnásobí na 4,6 mb/d a využití obnovitelných zdrojů energie na produkci tepla se více než zdvojnásobí. Podíl obnovitelných zdrojů na výrobě energie vzroste nejvíce ve státech OECD, dosáhne tak 37 % a jejich růst bude odpovídat celkovému čistému nárůstu v oblasti dodávek energie ve státech OECD. Výroba energie z obnovitelných zdrojů nicméně poroste více než dvakrát rychleji ve státech mimo OECD, v čele s Čínou, Indií, Latinskou Amerikou a Afrikou. Z celosvětového hlediska za největší podíl růstu výroby energie z obnovitelných zdrojů (34 %) zodpovídá větrná energie, dále pak vodní energie (30 %) a solární technologie (18 %). Ve chvíli, kdy podíl větrné a solární energie na celosvětové skladbě zdrojů energie dosáhne čtyřnásobku, začne jejich integrace z technického i tržního hlediska představovat větší problémy, protože vítr bude představovat 20 % celkové výroby elektrické energie v Evropské unii a solární fotovoltaika bude pokrývat 37 % japonské poptávky během vrcholného léta.

Komplexní soubor faktorů při rozhodování o jaderné energii

Politiky týkající se jaderné energie zůstanou podstatným znakem vnitrostátních energetických strategií, a to i ve státech, které jsou odhodlané tuto technologii postupně vyřazovat a které musí přijít s alternativním řešením. Celosvětová kapacita jaderné energie vzroste podle našeho hlavního modelu vývoje téměř o 60 % – z 392 GW v roce 2013 na více než 620 GW v roce 2040. Její podíl na celosvětové výrobě elektrické energie, který dosáhl vrcholu již téměř před dvěma desítkami let, nicméně vzroste o pouhý procentní bod – na 12 %. Tento model růstu odráží

problémy, kterým čelí na konkurenčních energetických trzích všechny typy kapacity nové termální výroby, specifický soubor dalších hospodářských, technických a politických problémů, které jaderná energie musí překonat. Růst se soustředí na trzích, kde je elektrická energie dodávána za regulované ceny, služby jsou podporované státem a vlády jednají tak, aby podpořily soukromé investice. Z růstu výroby jaderné energie do roku 2040 je Čína zodpovědná za 45 %, zatímco Indie, Korea a Rusko dohromady tvoří zbývajících 30 %. Ve Spojených státech výroba vzroste o 16 %, v Japonsku se dočká oživení (ne však na úroveň před havárií v jaderné elektrárně Fukušima Daiči) a v Evropské unii klesne o 10 %.

Navzdory problémům, kterým jaderná energie v současné době čelí, má specifický charakter, kvůli němuž jsou některé státy odhodlány zachovat ji do budoucna jako jednu z možností. Jaderné elektrárny mohou přispět ke spolehlivosti energetického systému tím, že v něm zvětší množství možných technologií výroby energie. V případě států, které energii dovážejí, může jaderná energie snížit jejich závislost na zahraničních dodavatelích a omezit míru, do jaké jsou vystaveny výkyvům cen pohonných hmot na mezinárodních trzích. Ve scénáři s nízkým zastoupením jaderné energie (Low Nuclear Case) – v němž celosvětová kapacita v porovnání s dnešní situací klesne o 7 % – mají ukazatele energetické bezpečnosti ve státech, které využívají jadernou energii, tendenci se zhoršit. Například podíl energetické poptávky uspokojené z domácích zdrojů se sníží v Japonsku (o 13 procentních bodů), Koreji (o šest) a v Evropské unii (o čtyři) ve srovnání s naším hlavním modelem vývoje.

Jaderná energie je jednou z mála možností, které jsou k dispozici pro snížení emisí oxidu uhličitého a které zároveň poskytují nebo nahrazují jiné formy produkce základního výkonu. Od roku 1971 se díky ní nevypustilo odhadem 56 gigatun CO₂, resp. téměř takový objem emisí, jaký by se za současného stavu celosvětově vyprodukovalo za pouhé dva roky. Množství emisí, které se v roce 2040 díky jaderné energii nevypustí (jakožto podílů předpokládaných emisí v této době), dosáhne v Koreji téměř 50 %, v Japonsku 12 %, ve Spojených státech 10 %, v Evropské unii 9 % a v Číně 8 %. Průměrná cena emisí ušetřených pomocí nové jaderné kapacity bude záviset na skladbě zdrojů energie a na cenách pohonných hmot, které nahrazuje, díky čemuž může sahát od velmi nízké hodnoty až po více než 80 dolarů za tunu.

V období do roku 2040 bude odstaveno téměř 200 reaktorů (z 434, které byly ke konci roku 2013 v provozu), z toho drtivá většina v Evropě, Spojených státech, Rusku a Japonsku; problém, jak vyrovnat chybějící produkci, bude naléhavý hlavně v Evropě. Veřejné služby musí začít vytvářet plány buď na vyvinutí alternativní kapacity, nebo na pokračování provozu stávajících elektráren, a to již několik let předtím, než jaderné elektrárny dosáhnou konce svého stávajícího licenčního období. Aby se tento proces usnadnil, vlády by měly v dostatečném předstihu před případným uzavřením elektrárny poskytnout jasné stanovisko v otázce prodloužení licencí a podrobnosti o příslušných regulačních krocích. Výši nákladů na vyřazení odstavených jaderných elektráren z provozu v období do roku 2040 odhadujeme na více než 100 miliard dolarů. Ohledně těchto nákladů panuje značná nejistota vzhledem k poměrně omezeným dosavadním zkušenostem s demontáží a dekontaminací reaktorů a s rekultivací dotčených oblastí k jinému využití. Regulační orgány a veřejné služby musí pokračovat v zajišťování přiměřených finančních prostředků, které budou třeba k pokrytí těchto budoucích výdajů.

Obavy veřejnosti z jaderné energie je třeba vyslyšet a zabývat se jimi. Nedávná zkušenost ukázala, jak rychle se veřejné mínění o jaderné energii může změnit a hrát na některých trzích klíčovou roli při určování její budoucnosti. Největší obavou je bezpečnost, zejména ve vztahu k provozu reaktorů, nakládání s radioaktivním odpadem a prevencí šíření jaderných zbraní. Nezbytná je důvěra v kvalifikovanost a nezávislost orgánů regulačního dohledu, zejména v situaci, kdy se jaderná energie šíří: v našem hlavním modelu vývoje počet ekonomik, které provozují jaderné reaktory, stoupne z 31 na 36, přičemž nováčci převýší počet těch, kteří jadernou energii postupně vyřazují. Celkové množství vyhořelého jaderného paliva se během výhledového období zdvojnásobí na více než 700 tisíc tun, ale dodnes zatím žádný stát neotevřel stálé zařízení na oddělení nejtrvanlivějšího a vysoce radioaktivního jaderného odpadu vyprodukovaného komerčními reaktory. Všechny státy, které kdy vyprodukovaly jaderný odpad, by měly mít povinnost vyvinout řešení definitivní likvidace.

Energie pro utváření budoucnosti v subsaharské Africe

Ti, kdo nemají přístup k moderním zdrojům energie, trpí nejextrémnější formou energetické nejistoty. Odhadem

620 milionů lidí v subsaharské Africe nemá přístup k elektrické energii a ani pro ty, kteří jej mají, často dodávky nestačí, nejsou spolehlivé a patří k nejdražším na světě. Kolem 730 milionů lidí v této oblasti je při vaření závislých na pevné biomase, která – používá-li se do nevykonných kuchyňských sporáků uvnitř bytů – způsobuje znečištění ovzduší, které má v Africe každoročně za následek téměř 600 000 předčasných úmrtí. Subsaharská Afrika představuje 13 % celosvětové populace, ale pouze 4 % celosvětové energetické poptávky (více než polovinu z toho tvoří pevná biomasa). Tato oblast je bohatá na zdroje energie, ale ty jsou z velké části nevyužité. Téměř 30 % celosvětových nalezišť ropy a zemního plynu objevených za posledních pět let se nachází v této oblasti, která má navíc obrovské obnovitelné zdroje energie, zejména solární a vodní, ale i větrné a geotermální.

Subsaharský energetický systém se pravděpodobně prudce rozroste, i přesto se však řadu současných energetických problémů podaří překonat jen částečně. Do roku 2040 dosáhne hospodářství této oblasti čtyřnásobné velikosti, počet obyvatel se téměř zdvojnásobí a energetická poptávka vzroste o zhruba 80 %. Kapacita výroby energie dosáhne čtyřnásobné hodnoty a téměř polovina růstu produkce energie pochází z obnovitelných zdrojů, které jsou také rostoucí měrou zdrojem energie pro nejmenší systémy a systémy mimo rozvodnou síť v zemědělských oblastech. Celkově téměř jedna miliarda lidí získá přístup k elektrické energii, ale více než půl miliardy osob v roce 2040 nadále zůstane bez přístupu k elektrické energii. Díky produkci z Nigérie, Angoly a od řady menších výrobců zůstává subsaharská Afrika významným střediskem celosvětových dodávek ropy – ačkoli stále větší podíl výroby se spotřebuje v oblasti samotné. Z dané oblasti se stává také významný hráč na trhu se zemním plynem, protože výstavbu hlavních nalezišť na východním břehu u Mosambiku a Tanzanie provází zvýšená produkce v Nigérii a jinde.

Oblast energetiky v subsaharské Africe by se mohla více zasadit o podporu růstu vstřícného vůči začleňování. Podle prognóz pro „století Afriky“ (African Century Case) se v roce 2040 subsaharské hospodářství pozvedne o dalších 30 % díky třem krokům v oblasti energetiky – pokud budou doprovázeny obecnějšími vládními reformami –, což z hlediska příjmů na obyvatele přinese hodnotu, která se rovná deseti letům růstu:

- modernizace energetického sektoru: další investice, které o polovinu sníží výpadky proudu a pomohou dosáhnout všeobecný přístup k elektrické energii v městských oblastech,
- užší regionální spolupráce: rozšiřování trhů a zpřístupnění většího podílu hydroelektrického potenciálu tohoto kontinentu,
- lepší správa zdrojů energie a z nich plynoucích výnosů: větší účinnost a transparentnost při financování nezbytného vylepšení africké infrastruktury.

Moderní a integrovaný energetický systém umožňuje efektivnější využití zdrojů a zpřístupňuje energii větší části nejchudších oblastí subsaharské Afriky. Pokud má být 21. století stoletím Afriky, bude nezbytné činit společné kroky ke zlepšení fungování energetického sektoru.